

Arrest

nr. 75 806 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 23 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. KARACA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn en is in het bezit van een Oostenrijks reispas uitgereikt op 19 april 2010.

Uit een woonstcontrole uitgevoerde door de gemeentediensten blijkt dat verzoeker op 15 juni 2010 in België verblijft te Balen.

Op 6 juli 2011 voert de Politie van Balen een positieve woonstcontrole uit. Verzoeker blijkt niet in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel.

Op 24 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, S. A., attaché

genomen op 24.10.2011

wordt aan de genaamde K.A., geboren te B(...) op (...)1993, van Kirgizische nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 31.10.2011 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING:

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 :

verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldige Oostenrijkse verblijfsvergunning.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Verzoeker wordt beschouwd als de eigen zoon van de heer K. die met de moeder van verzoeker een wettelijke samenwoning heeft afgelegd en bovendien een gemeenschappelijk kind heeft met de moeder van verzoeker.

Dat het een manifeste schending uitmaakt van artikel 8 EVRM dat hij, met zoveel bewijzen dat hij bijgebracht heeft, en ondanks hun stabiele en duurzame gezinsvorming niet wordt betwist, niet voldoende wordt geacht omwille van het éne feit dat verzoeker geen visum heeft.

Bovendien hebben de moeder van de verzoeker en diens wettelijke partner de intentie om binnenkort te huwen.

Er is verder een 9bis om humanitaire redenen ingediend op datum van 15.11.2011.

Op datum van 22.11.2011 heeft de moeder van verzoeker een vestigingsaanvraag ingediend op basis van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (voor de bespreking hierna 'gezinsherenigingsrichtlijn') het recht op gezinshereniging als principe gesteld. In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het recht om een gezinsleven uit te bouwen en het respect voor dit gezinsleven vormt een van de hoekstenen van een democratische samenleving. Om die reden is dit recht verankerd in de nationale Grondwet en in het EVRM. Krachtens artikel 8 EVRM zijn beperkingen op dit recht wegens de nationale overheden slechts toegestaan voor zover de inmenging a) voorzien is bij Wet; b) noodzakelijk is voor het bereiken van een legitiem doel en c) noodzakelijk is in een democratische samenleving (proportionaliteit).

Als algemene regel geldt dat uitzonderings- of beperkingsclausules steeds zo moeten worden geïnterpreteerd dat ze nog ruimte laten voor toepassing, en zeker geen aanleiding mogen geven tot een

uitholling van het betrokken mensenrecht. Verder werkt ook het non-discriminatiebeginsel door op het niveau van de legitieme beperkingen.

Daar verzoeker zich bevindt in een stabiele en duurzame gezinssituatie, schendt het bevel om het grondgebied te verlaten van de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM.

Het middels is aldus gegrond."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift zich in een stabiele en duurzame gezinssituatie te bevinden. Hij verduidelijkt dat hij wordt beschouwd als de eigen zoon van de heer K. die over een onbeperkte verblijfstitel beschikt en met zijn moeder, mevrouw B.G. wettelijk samenwoont. Hij wijst er op dat zijn moeder en de heer K. een gemeenschappelijk kind hebben en de intentie hebben om binnenkort te huwen. Verzoeker betoogt verder dat er op 15 november 2011 een aanvraag werd ingediend om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen en dat zijn moeder op 22 november 2011 een vestigingsaanvraag indiende in toepassing van artikel 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Met de bestreden beslissing zou zijn recht op een gezinsleven geschonden worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de meerderjarige zoon is van mevrouw B.G. en samen met zijn moeder inwoont bij de heer K. die van Kirgizische nationaliteit is. Verzoeker beweert wel maar bewijst niet dat de heer K. hem als een eigen zoon beschouwt. De heer K. adopteerde verzoeker niet. Uit het administratief dossier blijkt wel dat verzoeker en zijn moeder inwonen bij de heer K. maar dat hijzelf noch zijn moeder over een geldige verblijfstitel beschikken. Tevens blijkt uit het dossier dat de moeder van verzoeker en de heer K. melding hebben gedaan van een voorgenomen huwelijk.

Wat betreft de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 november 2011 en de vestigingsaanvraag van 22 november 2011, dient te worden vastgesteld dat deze niet terug te vinden zijn in het administratief dossier. Hoe dan ook, zelfs al bestaan deze aanvragen, dan dient te worden vastgesteld dat ze dateren van na de bestreden beslissing en dat ze dus geen invloed kunnen hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing. Wat betreft de vermeende relatie tussen de moeder van verzoeker en haar partner, zijn de beweringen van verzoeker hoe dan ook niet dienstig om aan te tonen dat hij zich kan beroepen op de bescherming van het recht op een gezinsleven. Daar waar tussen partners het gezinsleven wordt vermoed, is dit anders in de relatie tussen ouder en meerderjarig kind. Opdat er sprake zou kunnen zijn van een gezinsleven dienen er andere factoren in aanmerking te worden genomen welke wijzen op de hechte band. Er dienen bijkomende elementen van afhankelijkheid te worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een Oostenrijkse reispas beschikt en dat hij slechts sinds 15 juni 2010 gekend is in België. Tevens blijkt dat de biologische vader van verzoeker in Oostenrijk verblijft. Uit de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid of de moeder van verzoeker al lang in België verblijft. In tegenstelling tot verzoeker blijkt zijn moeder niet over

een Oostenrijkse reispas te beschikken, hetgeen laat vermoeden dat verzoeker voor zijn komst in Oostenrijk verbleef bij zijn biologische vader. Wat er ook van zij, blijkt dat het gezinsleven met zijn moeder van zeer recente datum is. Wel blijkt dat verzoeker op heden bij zijn moeder inwoont, zodat op basis van deze samenleving kan worden aangenomen dat er op heden en weliswaar vrij recent, een gezinsleven bestaat tussen verzoeker en zijn moeder.

Verder blijkt dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft, hetgeen geenszins wordt betwist door verzoeker. Het kan dan ook niet worden betwist dat het een eerste toegang betreft.

Nu het een eerste toegang betreft, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nergens in zijn verzoekschrift zet verzoeker uiteen waarin de hinderpalen voor het leven van een gezinsleven elders zouden bestaan. Vóór 15 juni 2010 was verzoeker niet gekend bij de Belgische autoriteiten, zodat mag worden verondersteld dat hij nog niet zo lang op het grondgebied van het Rijk verblijft. Het vermeende gezinsleven met zijn moeder is zeer recent. Bovendien heeft ook de moeder van verzoeker, die eveneens zonder verblijfstitel in het Rijk verblijft, ook een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen. Er dient te worden opgemerkt dat de moeder van verzoeker een relatie met de heer K. is gestart tijdens haar illegaal verblijf in België. Er was aldus te verwachten dat er mogelijks een einde zou worden gesteld aan het illegaal verblijf van zijn moeder. Verzoeker toont evenmin aan dat hij niet kan reizen naar zijn land van herkomst om ginds een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen of om de geëigende procedure van gezinshereniging op te starten. Gelet op het voorgaande is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat er geen positieve verplichting bestaat voor de staat om verzoeker op zijn grondgebied toe te laten.

Ten overvloede wenst de Raad er op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de gezinsherenigingsrichtlijn).

Ter adstruering van dit middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Overeenkomstig artikel 17 van de Europese Richtlijn dienen de lidstaten in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin terdege rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat in casu geenszins rekening gehouden is met de effectieve bestaande hechtheid van de gezinsvorming van partijen.

De moeder van verzoeker vier maanden oud gemeenschappelijk kind heeft met haar geregistreerde partner waarmee ze eerstdaags wenst te huwen.

Bovendien wordt verzoeker beschouwd als eigen zoon van verzoeker.

Daar er geen twijfel bestaat in verband met de stabiele en duurzame gezinsrelatie van partijen opdat deze verwijderingsmaatregel eveneens de proportionaliteitsbeginsel schendt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins rekening gehouden met de alle voormelde elementen van het dossier.

Dat het middel bijgevolg gegrond is.”

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing het bevel is om het grondgebied te verlaten genomen op grond van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten en geenszins een beslissing inhoudt betreffende een weigering van een gevraagde gezinshereniging, zodat ook niet kan worden ingezien hoe wetgeving betreffende gezinshereniging de wettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen aantasten.

Geheel ten overvloede wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de gezinsherenigingsrichtlijn) geen directe werking toekomt, nu ze is omgezet in federale wetgeving, meer bepaald in de artikelen 10 e.v. van de vreemdelingenwet. De vermeende schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze, zoals *in casu*, werd omgezet naar de interne wetgeving. De verwijzing naar de gezinsherenigingsrichtlijn als middel is derhalve niet ontvankelijk.

Ook nog geheel ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoeker zich niet in het toepassingsgebied van artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn bevindt, aangezien verzoeker op heden geen aanvraag tot gezinshereniging bij de bevoegde autoriteiten heeft ingediend. Zo verzoeker doelt op de vestigingsaanvraag die door zijn moeder zou zijn ingediend op 22 november 2011, dient vooreerst te worden vastgesteld dat in het administratief dossier geen spoor terug te vinden is van deze aanvraag en dat zelfs al zou ze bestaan, deze hoe dan ook dateert van na de bestreden beslissing zodat ze de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan beïnvloeden. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoeker zelf aangeeft dat een dergelijke aanvraag werd ingediend door zijn moeder. Het loutere feit dat er een vestigingsaanvraag werd ingediend door zijn moeder heeft geen invloed op zijn illegale verblijfssituatie. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op een vestigingsaanvraag die zou zijn ingediend door zijn moeder. Verzoeker zelf beweert niet dat hij een aanvraag gezinshereniging lopende heeft. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt staat het verzoeker vrij een aanvraag gezinshereniging in te dienen in toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet, indien hij meent dat hij in aanmerking komt voor een gezinshereniging.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

Ter adstruering van dit middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat verder het ook manifest incorrect voorkomt, met manifeste schending van de proportionaliteitsbeginsel en motiveringsplicht, waarom de Dienst Vreemdelingenzaken van mening zijn dat het niet in het bezit zijn van een visum voldoende is om het bevel tot verlaten van het grondgebied uit te vaardigen.

De moeder van verzoeker en hijzelf vormen een gezin met de heer K. die over een onbeperkt verblijf bezit.

De moeder van verzoeker is trouwens bevallen van een dochter die thans vier maanden oud is.

De vader van het kind is de heer K.

Zodoende is het dan ook duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief genomen werd.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS. UP. en BOES, M.. administratief recht. Leuven. ACCO. 1990. 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing maakt meteen duidelijk wat het determinerende motief is van de bestreden beslissing. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldige (Oostenrijkse) verblijfsvergunning. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en begrijpt daar hij ze weergeeft en bekritiseert.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, merkt de Raad vooreerst op dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid behoort van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel, noch van een paspoort voorzien van een visum, doch enkel in het bezit is van een Oostenrijks reispas. Dit gegeven staat ondubbelzinnig vast en wordt trouwens ook niet tegengesproken door verzoeker.

Deze vaststellingen volstaan wel degelijk om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. *In casu* wordt niets anders vastgesteld dan de situatie bedoeld in artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet, met name dat de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, zijnde een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. Zoals voormeld betwist verzoeker geenszins dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met visum en dat hij niet legaal op het grondgebied van het Rijk verblijft.

Waar verzoeker stelt dat hij een gezin vormt met de heer K. die over een verblijfstitel voor onbeperkt verblijf beschikt, maakt hij geenszins duidelijk waarom er in de thans bestreden beslissing een

verwijzing had moeten voorkomen naar de verblijfstitel van de heer K. Verder kan worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen, waaruit duidelijk is gebleken dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld door aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Met zijn betoog maakt verzoeker geenszins een schending van de materiële of formele motiveringsplicht aannemelijk.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad er op dat dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit de bespreking van de voorgaande middelen is reeds gebleken dat de verwerende partij alle elementen in overweging heeft genomen en zich gebaseerd heeft op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU